

[Finansministeren.]

sende til bevilling eller administration af de omhandlede lån og uden ændring i Hypotekbankens juridiske status som hypotekbank ledet af en bestyrelse.

Et mindretal af arbejdsudvalget — hypotekbankdirektør Harald Petersen — har ikke kunnet tilslutte sig flertallets udtalelse og har i en længere redegørelse nærmere motiveret dette standpunkt. Mindretallet ønsker således bl. a. en nøjere undersøgelse gennem et nyt udvalg og tillige gennem administrationsudvalget og mener, at en så væsentlig ændring af Hypotekbankens arbejdsvilkår må kræve en egentlig folketingsbeslutning.

Jeg har den 1. juli 1964 tilsendt finansudvalget arbejdsudvalgets ovennævnte skrivelse af 12. maj 1964 med bemærkning, at det var min hensigt, når overvejelserne i forbindelse med skrivelsen er tilendebragt, at redegøre nærmere over for finansudvalget for sagen. Endvidere har jeg tilsendt Hypotekbankens bestyrelse og de respektive personaleorganisationer genpart af skrivelsen.

Jeg har ikke på nuværende tidspunkt taget stilling til skrivelsen af 12. maj d. å. og kan tilføje, at der ikke vil blive gennemført ændringer på det omhandlede område før det nye folketingsår, og at ændringer efter min opfattelse ikke bør foretages, før sagen er drøftet med Hypotekbankens bestyrelse, de berørte personaleorganisationer og folketingets finansudvalg.

Af *Iver Poulsen* til ministeren for offentlige arbejder (14. august 1964):

„Vil ministeren imødekomme den fornyede anmodning, som de Læsøboere, der berøres af den af *Elsam* begærede ekspropriation, har rettet til ministeren om at blive gjort bekendt med ekspropriationsagens dokumenter, og give dem lejlighed til at udtale sig i sagen, før ministeren træffer sin afgørelse, eller i benægtende fald give den saglige begrundelse for afslaget?“

Da loven om partsoffentlighed i forvaltningen blev fremsat, behandlet og vedtaget i folketinget, var der almindelig enighed om, at man med loven kom et betydeligt skridt videre i de senere års bestræbelser på at

betrygge borgernes retsstilling i deres forhold til forvaltningen. Det er klart, at en part, der føler sig gået for nær af en forvaltningsmyndigheds afgørelse, kan føle sig utryk for, om den trufne afgørelse nu også er rigtig, når han ikke har haft lejlighed til at konstatere, på hvilket grundlag forvaltningens afgørelse er truffet, og navnlig ikke har haft lejlighed til at kommentere det materiale, der har dannet grundlag for forvaltningens afgørelse. Det er jo ofte sådan, at forvaltningen er i besiddelse af oplysninger, dokumenter, udtalelser etc., som de i sagen implicerede parter overhovedet intet ved om. Det er formentlig også tilfældet i Læsøsagen, der jo er fulgt med stor interesse ikke blot på selve Læsø, men i hele landet. Når man nu står for at skulle overveje, om man skal tillade en ekspropriation, der som resultat har et voldsomt indgreb i en ganske særpræget, isoleret, landskabelig skøn øs natur, indgreb, som der velmotiveret er protesteret mod fra mange sider, bl. a. Danmarks Naturfredningsforening og Friluftsrådet, og der fremsættes ønske fra de protesterende om at få lejlighed til at gøre sig bekendt med sagens akter og til eventuelt at kommentere dem, så bør derfor et sådant ønske efter min opfattelse uden videre imødekommes. Det forekommer mig, at der stadig er problemer, der ikke er tilstrækkeligt afklaret, navnlig det helt afgørende, om det danske almenvel overhovedet kræver ekspropriation, om Danmark i det hele taget har nogen som helst interesse i Konti-Skan-projektet, og i bekræftende fald hvad denne interesse nærmere går ud på, samt hvem der nyder godt af projektet og hvornår.

Den motivering, som ministeren har givet for sit afslag på Læsøboernes første anmodning: „ . . . at det efter ministerens opfattelse ikke er muligt administrativt at bortse fra den af lovgivningsmagten fastsatte termin for en lovs ikrafttræden“, virker ikke overbevisende. Der er vel almindelig enighed om, at der ingen sinde har været *forbud* mod, at en forvaltningsmyndighed imødekommer anmodninger som de nu af Læsøboerne fremsatte. Det har alle dage været forvaltningsmyndighedens *ret* at efterkomme en sådan anmodning. Og denne ret kan selvsagt så meget desto mere udøves nu, hvor det efter den 1. oktober d. å. i kraft af loven